

2. Ar SESV 45 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis yra tiesiogiai veikiantis, kiek tai susiję su santykiais tarp privačių asmenų, tokioje situacijoje, kaip nagrinėjamoji šioje byloje, ir tai reikštų, kad privatūs kreditoriai turi sutikti su tuo, kad užsienyje gyvenantis skolininkas jiems grąžins mažesnę skolą arba kad ji bus nurašyta?

(¹) 2012 m. lapkričio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimas, ECLI:EU:C:2012:704.

2017 m. gruodžio 22 d. Korkein oikeus (Suomija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Vantaan kaupunki / Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy, Asfaltmix Oy

(Byla C-724/17)

(2018/C 083/21)

Proceso kalba: suomių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Korkein oikeus

Šalys pagrindinėje byloje

Kasatorė: Vantaan kaupunki

Kitos kasacinio proceso šalys: Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy, Asfaltmix Oy

Prejudiciniai klausimai

1. Ar asmuo, kuris atsako už SESV 101 straipsniui priešingu elgesiu padarytos žalos atlyginimą, nustatomas tiesiogiai taikant šį straipsnį, ar pagal nacionalinės teisės normas?
2. Jeigu atlyginti žalą privalantis asmuo tiesiogiai nustatomas pagal SESV 101 straipsnį: ar už žalos atlyginimą atsako subjektai, kuriuos apima šioje nuostatoje vartojama sąvoka „įmonė“? Ar nustatant atlyginti žalą privalanti asmenį taikomi tie patys principai, kuriuos Teisingumo Teismas taikė siekdamas byloje dėl piniginių baudų skyrimo nustatyti atsakingus asmenis ir pagal kuriuos atsakomybė gali būti grindžiama visų pirma priklausymu tam pačiam ekonominiam vienetui arba ekonominiu tęstinumu?
3. Jeigu atlyginti žalą privalantys asmenys nustatomi pagal valstybės narės nacionalinės teisės normas: ar nacionalinės teisės normos, pagal kurias bendrovė, įsigijusi visas pagal SESV 101 straipsnį draudžiamame kartelyje dalyvavusios bendrovės akcijas, inicijavo pastarosios bendrovės pabaigą ir tęsė jos ekonominę veiklą, neatsako už žalos, sukeltos antikonkurenciniu pasibaigusios bendrovės elgesiu, atlyginimą, nors iš pasibaigusios bendrovės būtų praktiškai neįmanoma arba pernelyg sudėtinga išsireikalauti žalos atlyginimą, pažeidžia Sąjungos teisės veiksmingumo reikalavimą? Ar veiksmingumo reikalavimas draudžia tokią valstybės narės nacionalinės teisės aiškinimą, pagal kurį atsakomybei už žalą nustatyta sąlyga, kad aprašyto pobūdžio įmonės pertvarkymas turėjo būti įvykdytas neteisėtai arba dirbtinai siekiant išvengti pareigos atlyginti žalą pagal konkurencijos teisės normas ar kitų nesąžiningų tikslų arba bent jau kad bendrovė, įgyvendindama įmonės pertvarkymą, žinojo arba turėjo žinoti apie konkurencijos teisės pažeidimą?

2017 m. gruodžio 22 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija / Graikijos Respublika

(Byla C-729/17)

(2018/C 083/22)

Proceso kalba: graikų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama E. Tserepa-Lacombe, H. Støvlbæk

Atsakovė: Graikijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

Europos Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- pripažinti, kad leidusi mediatorių rengimo įstaigoms pasirinkti tik vieną teisinę formą – ne pelno asociacijos, kuri Graikijoje pagal įstatymą Nr. 3898/2010 ir Prezidento dekretą Nr. 123/2011 turi būti įsteigta bent vienos iš advokatūrų ir bent vienų iš prekybos rūmų, Graikija neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV 49 straipsnį ir Direktyvos 2006/123/EB ⁽¹⁾ 15 straipsnio 2 dalies b ir c punktus ir 3 dalį;
- pripažinti, kad susiedama akademinį laipsnių pripažinimo procedūrą su sąlygomis – nustatomi papildomi reikalavimai, susiję su pažymėjimų turiniu, ir kompensacinės priemonės, preliminariai neįvertinus esminių skirtumų – ir palikdama galioti diskriminuojančias įstatymų nuostatas, reikalaujama iš akreditacijos kaip mediatorių prašančių asmenų, turinčių akreditavimo dokumentus, kurie įgyti užsienyje arba akredituotose mokymo įstaigose užsienyje po rengimo kursų Graikijoje, turėti patirties, t. y. būti dalyvavus bent trijose mediacijos procedūrose, Graikija neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV 49 straipsnį ir Direktyvos 2005/36/EB ⁽²⁾ 13, 14 straipsnius, 50 straipsnio 1 dalį ir VII priedą;
- priteisti iš Graikijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

1. SESV 49 straipsniu ir Direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje 15 straipsnio 2 dalies b ir c punktais garantuojamos teisės į įsisteigimo laisvę pažeidimas.

Įstatymo Nr. 3898/2010 5 straipsnio 1 dalyje ir susijusiam Prezidento dekretu Nr. 123/2011 nustatyta, kad mediatorių rengimo įstaigos privalo būti tik vienos teisinės formos – ne pelno asociacijos, būti įsteigtos bent vienos iš advokatūrų ir bent vienų iš prekybos rūmų Graikijoje, o prieš pradėdamos savo veiklą turi gauti šio įstatymo 7 straipsnyje nurodytos institucijos leidimą.

Tokie apribojimai taikomi tiek įstaigoms, kurios norėtų įsisteigti Graikijoje pirmą kartą, tiek įstaigoms, kurios norėtų įsteigti filialą kaip antrinę buveinę.

Nė vienam fiziniam ar juridiniam asmeniui, išskyrus advokatūras ir prekybos rūmus, nesuteikta teisė steigti įstaigas, rengiančias mediatorius, kurie, pabaigę mokymus, galėtų laikyti mediatoriaus kvalifikacijos patvirtinimo Graikijoje egzaminą, jeigu nėra susitarimo su kuria nors Graikijos advokatūra ar kuriais nors prekybos rūmais.

Be to, bet kuri įstaiga, kurios esama teisinė forma nėra ne pelno asociacija, iš esmės neturi galimybės mediatoriais norintiems būti asmenims, sumokėjus registracijos mokesčius, pasiūlyti mokymų, kuriuos pabaigę jie galėtų laikyti mediatoriaus kvalifikacijos patvirtinimo Graikijoje egzaminą.

Galiausiai bet kuriai mokymo įstaigai iš kitos valstybės narės, suinteresuotai teikti aptariamas paslaugas po to, kai į mediatorių rengimo programas įsirašę studentai sumoka registracijos mokesčius, iš esmės užkertamas kelias patekti į Graikijos rinką ir įsteigti filialą kaip antrinę buveinę, jeigu jos esama teisinė forma nėra ne pelno asociacija, o pasirinkimas dėl filialo neapsiriboja ne pelno asociacija.

Komisija mano, kad minėtomis nuostatomis sudaromas SESV 49 straipsnyje ir Direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje 15 straipsnio 2 dalies b ir c punktuose įtvirtintos įsisteigimo teisės apribojimas.

SESV 51 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta išimtis tokio apribojimo neapima, nes mediatorių rengimo paslaugų teikimas nėra veikla, susijusi su valstybe, viešosios valdžios funkcijų vykdymu ir ypač „teisingumo vykdymu“. Be to, tas apribojimas nepateisinamas interesu apsaugoti paslaugų kokybę, kuri tiesiogiai niekaip nesusijusi su mokymo įstaigų teisinės formos apribojimu ir įmonės kapitalo turėjimu.

2. Direktyvos 2005/36/EB ir SESV 49 straipsnio, susijusio su įsisteigimo laisve, pažeidimas.

Komisija mano, kad ministerijos dekreto Nr. 109088/12.12.2011 vienintelio straipsnio A skirsnio 2 dalyje nustatytas reikalavimas, kad mediatorių rengimo pažymėjime turi būti nurodyti mokymo metodai, dalyvių skaičius, dėstytojų skaičius ir kvalifikacija, egzamino ir kandidatų vertinimo procedūra bei šios procedūros objektyvumą užtikrinančios sąlygos, viršija tai, ko gali būti reikalaujama norint įvertinti žinių ir profesinės kvalifikacijos, kurias, kaip preziumuojama, turi pažymėjimą turintis asmuo, lygį ir neleidžia teisingai įvertinti, ar atitinkamo asmens mokymai susiję su dalykais, kurie iš esmės skiriasi nuo tų, kuriuos apima Graikijoje reikalaujamas mokymų pažymėjimas. Dėl šių priežasčių minėta nuostata prieštarauja Direktyvos 2005/36/EB 13, 14 ir 50 straipsniams ir VII priedui.

Be to, minėto ministerijos dekreto A skirsnio 5 dalyje tinkamą kvalifikaciją įgijusiems mediatoriams iš užsienio, prieš pripažįstant jų kvalifikaciją Graikijoje, nustatoma papildoma pareiga įrodyti, kad turi patirties, t. y. yra dalyvavę bent trijose mediacijos procedūrose, nors toks reikalavimas netaikomas mediatoriams, kurie profesinius mokymus baigia Graikijoje. Todėl minėta nuostata prieštarauja Direktyvos 2005/36/EB 13 straipsniui, kuriame numatyta, kad tiems pareiškėjams, kurie yra gavę pažymėjimą kitoje valstybėje narėje, kompetentinga priimančiosios valstybės narės institucija leidžia dirbti pagal profesiją tokiomis pačiomis sąlygomis, kokios taikomos jos piliečiams, ir pažeidžia SESV 49 straipsnyje įtvirtintą nediskriminavimo principą.

⁽¹⁾ 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006, p. 36).

⁽²⁾ 2005 m. rugsėjo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/36/EB dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo (OL L 255, 2005, p. 22).

2018 m. sausio 5 d. a pateiktas apeliacinis skundas dėl 2017 m. gegužės 31 d. Bendrojo Teismo (pirmoji kolegija) priimtoms nutarties byloje T-17/16 MS / Komisija

(Byla C-19/18 P)

(2018/C 083/23)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Apeliantas: MS, atstovaujamas advokatės L. Levi

Kita proceso šalis: Europos Komisija

Apelianto reikalavimai

- Panaikinti 2017 m. kovo 31 d. Bendrojo Teismo nutartį byloje T-17/16.
- Grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad jis iš esmės išnagrinėtų jam pirmojoje instancijoje pateiktą ieškinį, arba, jei Teisingumo Teismas manytų, kad byloje gali būti priimtas sprendimas, patenkinti apelianto pirmojoje instancijoje pareikštus reikalavimus.
- Pripažinti Komisijos deliktinę atsakomybę pagal SESV 268 straipsnį ir 340 straipsnio antrą pastraipą.
- Nurodyti parengti dokumentus, kuriuos Komisija pripažino konfidencialiais ir kuriais grindžiamas sprendimas pašalinti.
- Nurodyti atlyginti neturtinę žalą, atsiradusią dėl netinkamo Komisijos elgesio ir *ex aequo et bono* įvertintą 20 000 eurų.
- Įpareigoti Komisiją paskelbti apeliantui skirtą atsiprašymo laišką ir grąžinti apeliantą į *Team Europe*.